Weidnerile, kes oma wenna hoidja ei olnud tahtnud olla ja tema arwas nüüd, et juba nüüd Kaini tähte oma otsaesise peal kandma piaks. —

Kui weike Karl küsis, kes see waene haige mees kamris olla, siis wastas Emil kõrwale pööratud näuga: „See on minu wend, Karl, meie oleme teda jälle üles leidnud.“ „Oh isa, kuida tahame meie teda armastada, wäga armastada, sest oma wendasi piab armastatama,“ ütles Karl läikiwa silmadega. —

Ernst ei teinud oma silmi mitte enam lahti, nõdrus ei lasknud seda. Ka ei näitanud mälestus endiste asjade peale enam tagasi tulema; haigus ja wiimane kukkumine oliwad teda segaseks ja tuimaks teinud. —

Kolme pääwa pärast tuli järsku nagu hirm haige peale, nagu üks appi-hüüdmine tungis tema südamest: „Jumal halasta!“ — Ja siis oli Ernst surnud, — oma isa majas, oma wenna kätte all. — Emil käis oma wenna surnukirstu järel ja kaulis kuida rahwas ütles: „See on hea, et Weidneril laht poega ei ole, — muidu oleks wist mõne aasta pärast wana lugu lahti; weel ei ole üks Weidner teisega rahu pidanud.“ Wenna järsk surm hakkas Emili südame peale ja kahjetsemisest ei saanud tema iialgi lahti. — Mõni asi muutis ennast Weidneri majas pärast seda, kui Ernst kiriku-aida

kantud oli: Jumal ei saanud mitte enam sauna elama saadetud, kirikut ja Jumala-sõna ei jäätud mitte enam hooletuse sisse; tarretanud südamed ja kõwad pead oliwad soojaks ja pehmeks saanud.

Aga Kaini ja Abeli lugu ei wõinud Emil Weidner kuulda, ilma et see tema südame peale hakkas, ja kus G. linnas kaks wenda mitte rahus üksteisega elada ei tahtnud, seal tuli Emil Weidner wahele, manitses leppimisele ja tähendas oma juuksete peale, mis enne-aegu halliks läinud oliwad, tema enese süü läbi, selleşt aeast saadik, kui tema oma wenda kiriku-aida kannud oli.

Differt'i

Raamatuköitja,

Tallinnas,

Laia uulitsal, omas majas,

wõtab köitsugu

raamatupookimist

nimelt nööri-raamatuid waldadele, wasta.